

השעמום הטבעי

שעת בין ארבעים של אמצע הסתיו. השמיים הכחולים עוד זוכרים את צבע היום אבל השמש מבשרת על סוף משמרתה בעננים הצבועים בכתום. זה הזמן שבו הדררות מתיישבות על חוטי החשמל מחוץ למרפסת שלי. שמתני לב לזה לראשונה לפני כמה שבועות, בימים הראשונים של הסתיו, ומאז אני מקבל אישור קבוע לאיזו דרך טבע שלא הכרתי.

השעה הזו תמיד מפתיעה אותי. הפעם אני יוצא למרפסת לעשן באוויר הנעים של סוף יום. אני מוטרד שוב מהיעדר העציצים מסביבי ומרגיש חשוף מכדי להתבונן ברחוב הקטן, אבל במהרה אני שם לב שאני היחיד שמציץ ממרפסתו בשעה זו. נדמה שהרחוב שלי. לפתע אני רואה תוכי דררה קטן, לופת חוט חשמל שחוצה את הרחוב לרחובו. הוא נמצא בחלק הקרוב יותר אליי, ואולי דווקא הקרבה הזו היא מה שגרמה לי לא להבחין בו ברגע הראשון. אני מודה ביני לבין עצמי על חוסר החדות שלי שגרמה לי להתנהג בטבעיות ולא להפחיד את התוכי הקטן ביציאה סקרנית למרפסת. עכשיו אני נועץ בו מבט ומסלסל עשן בסתמיות. גם אם הם לא נדירים בעיר, תוכי הדררות, מבט אחד בצבע הירוק הזרחני שלהם תופס את העין בצורה לא רגילה. האחד הזה קרוב אליי מספיק כדי שאעמוד על טיבו: אני בוחן את המקור הקטן, את העיניים הצמודות יחסית, את הזנב-כנף צבע טורקיז שלו שמתחדד לאחור כמו חרב דקה.

הוא חומק פתאום לעץ נמוך וירקרק מתחתיו ומסתווה שם כמה שניות. התנועות שלו מהירות וברגע אני מאבד אותו. לאחר כמה שניות הוא פורץ משם וחוזר להתיישב על המשכו של חוט החשמל, הפעם בצד השני של הרחוב. רק רגל אחת לופתת את החוט ובשנייה הוא מחזיק פרי שאני לא מזהה. וככה הוא מעביר חמש דקות, בכרסום שיטתי, מהיר אך רגוע, של אותו פרי. אני עומד ומתבונן, נהנה מציפור הספארי הזו שמבקרת אותי במרכז תל אביב.

האכילה שלו מתארכת והסיגריה שלי נגמרת. עתה אין לי שום תירוץ לעמוד במרפסת ואני מוצא את עצמי כל כולי מושקע בתוכי. קשה לשים את האצבע למה בדיוק נתונה תשומת ליבו. הוא אוכל את הפרי באותה אגביות שבה הוא מביט לצדדים או מתמקם בנוחות על מושבו. אימהות וסבתות עוברות עם עגלות מתחתיו ואני חושש שהוא ייבהל ויברח, אבל גם כלפי אנשים הוא נשאר אדיש. יונה מתעופפת ומבליחה מדי פעם מבין אחד הבניינים וגם היא לא זוכה לתשומת לב מיוחדת ממנו. נראה שמדובר בציפור בעלת סנטר פנימי עמוק שאי

אפשר לטלטל כל כך בקלות. מניסיוני המועט עם ציפורים, הקל שברעשים גורם לנסיקת הימלטות היסטורית, אבל כאן – גם השיעולים הכי כבדים שלי לא מקבלים תגובה. ההתבוננות הזו, שעכשיו כשנגמרה הסיגריה היא כל כולה התבוננות, ללא מעשים נלווים, גורמת לי להתמסר לקצב החיים של החיה שמולי. נראה שכלום לא מטריד אותה, או ליתר דיוק, נראה **שהזמן** לא מטריד אותה. אין לה זמן לבזבז, ולא כאמירה לחוצה וסרקסטית, אלא פשוטו כמשמעו – אין לה זמן לבזבז. אני נהנה מהשעמום הטבעי שמתפשט במרפסת, שעמום שהוא לא תוצר לוואי של החיים אלא חלק חיוני מעלילתם.

קול נפץ זעיר עולה ממנורת הרחוב והיא מתחילה להידלק לאט לאט. זו הפעם השנייה שאני זוכה לצפות בהתחממות הנורה הכתומה בזמן אמת, אני נזכר, וגם בפעם הקודמת היתה זו שעת בין ארבעים סתווית שכזו, וגם אז התכבדתי בנוכחותם של לא אחד, אלא ארבעה תוכי דררות שהסתדרו בשורה חגיגית על חוטי החשמל ושקעו במדיטציה דררית קלאסית. הוא סיים את הפרי. עכשיו הוא עומד שם, פשוט וציפורי, ומחליט על המשך היום שלו (להשערת). ואז אני מחליט, ברגע דוליטלי נואש, לקרוא לו. בניסיון לגייס כמה שריקות עדינות וצלולות, אני מדמה לעצמי איך שופן של הדררות היה שורק - ונותן את כולי. אני אפילו מנסה לטפוח קלות על מעקה המרפסת בתקווה לפתות את הירקרקת אליי. כל הניסיונות נכשלים וברגע מהיר אחד, בלי שום משוב על מאמציי, פורש התוכי כנפיים וזנב-חרב טורקיז ועף לו לעזאזל.

מול שאר המרפסות הדוממות ברחוב - אני מרגיש מהר מאוד חסר מעש, אבל כבר לא באופן רומנטי. השעמום לא טבעי כמו קודם, הוא שעמום עירוני דומם. גם השמיים, אני שם לב, מתחילים להחשיך ולהתקדר. אני חוזר לסלון ומדליק את האור. כתום עז ומכאני שוטף את החדר ברגע. אני מביט מהחלון אל המרפסת שלפני רגע עמדתי בה, ומעבר לה אל המנורה שפועלת כעת במלוא כוחה ומחממת גם היא בכתום מכאני-חשמלי את הרחוב. אני תוהה לעצמי איך נראה השעמום הטבעי של הלילה, והאם ראיתי אותו בתפארתו אי פעם. זיכרונות של צלילי ינשופים מציפים אותי, מטיולי לילה עם אבא בגיל שעוד מוקדם לפחד בו מהחשכה. אני משתעשע במחשבה לצאת הלילה החוצה ולחפש את השעמום הטבעי, זה שמתרחש בכל שיח, מתחת לכל עץ, בין כל שני בניינים, מחוץ לכל מרפסת, מתחת לאור הירח, או בעלטה. השמיים, כשאני מתבונן טוב יותר, בעצם לא קודרים, הם פשוט חשוכים, חשוכים מאוד יחסית לרגעי בין הארבעים הקסומים והקצרים שחלפו היום בכמה רגעים מהירים ונעלמו עד הפעם הבאה.